

Poranek

Zwiastun obecności Chrystusa

Magazyn Poranek

Czerwiec 2025 r.

Spis treści

Najważniejsze wydarzenia z Dawn	2
<i>Zrodzony z Ducha</i>	<i>2</i>
Międzynarodowe studia biblijne.....	18
<i>Ofiary Kaina i Abła.....</i>	<i>18</i>
<i>Noe buduje ołtarz</i>	<i>22</i>
<i>Abraham ofiarowuje swojego syna Izaaka</i>	<i>26</i>
<i>Izaak wzywa imienia Pana.....</i>	<i>29</i>
<i>Jakub ustawia kamienny filar.....</i>	<i>32</i>
Chrześcijańskie życie i doktryna	35
<i>Podporządkowanie się woli Bożej</i>	<i>35</i>

Podążaj za swoją Biblią

Zrodzony z Ducha

"Zaprawdę powiadam wam, jeśli się ktoś nie narodzi na nowo, nie może ujrzyć Królestwa Bożego" Jana 3:3.

Nasz tytuł "Narodzeni z Ducha" i wyrażenie "narodzeni na nowo", które pojawia się w naszym pierwszym wersecie, są od dawna używane przez chrześcijan do opisanie obecnego stanu tych, którzy przyjęli Jezusa Chrystusa jako swojego osobistego Zbawiciela. Wielu wierzy również, że ci, którzy zewnętrznie twierdzą, że mają zagwarantowaną niebiańską nagrodę po śmierci, z niewielką, jeśli w ogóle, możliwością niepowodzenia, niezależnie od ich obecnego postępowania w życiu. Choć takie twierdzenia powinny być niezwykle ważne, zaskakujące jest to, że stosunkowo niewielu chrześcijan stara się zrozumieć jakiegokolwiek inne szczegóły dotyczące tego, co oznacza "narodzić się z Ducha" lub "narodzić się na nowo".

Słowa naszego tekstu zostały skierowane przez Jezusa do Nikodema, faryzeusza, który przyszedł do Mistrza nocą, aby dowiedzieć się więcej o Nim i Jego

naukach (Jana 3:1,2). (Słowa Jezusa w odpowiedzi Nikodemowi zwracają uwagę na ważną cechę Bożego planu, który jest realizowany przez Ducha Świętego, czyli moc Bożą. Tą cechą Boskiego planu jest to, że ci, którzy mają żyć i królować z Chrystusem w królestwie Jego Ojca, które ma błogosławić wszystkie rodziny ziemi, muszą najpierw "narodzić się na nowo" do nowego życia. Jezus użył niewidzialnej mocy wiatru jako ilustracji jednej z cech tego nowego życia: "Tak jest z każdym, kto się narodził z Ducha" werset 8.

Nikodem nie rozumiał, co Jezus miał na myśli mówiąc o narodzeniu z Ducha. Zapytał: "Jak może się człowiek narodzić, gdy jest stary? Czy może wejść po raz drugi do łona matki i narodzić się?" (werset 4). Jezus wyjaśnił: "To, co się narodziło z ciała, jest ciałem, a to, co się narodziło z Ducha, jest duchem". (werset 6) Wątpliwe jest, czy Nikodem zrozumiał to wyjaśnienie. Przekazuje ono jednak fakt, że myśl o narodzinach w związku z nowym życiem, o którym mówi Jezus, jest używana jedynie w sensie symbolicznym. Nie jest to, jak sugerował Nikodem, przypadek ponownego wejścia do łona matki, aby dosłownie narodzić się po raz drugi.

Tutaj, jak to często ma miejsce w Biblii, użyta jest figura retoryczna, aby pomóc nam zrozumieć wielką

prawdę. Słowo narodzony lub narodziny natychmiast przywołuje w naszych umysłach ideę nowego życia. Jezus mówi, że dzięki mocy Ducha Świętego, niektórzy mieli doświadczyć nowych narodzin, co oznacza po prostu, że mieli osiągnąć nowe życie. Będzie to życie tak niepodobne do tego, które "rodzi się z ciała", że ci, którzy się w nim narodzą, będą zarówno niewidzialni, jak i potężni. Ponieważ są oni zrodzeni przez Ducha Świętego, czyli moc Bożą, stają się duchowymi dziećmi Bożymi. 1 Jana 3:2

Chociaż narodziny z Ducha nie wiążą się z koniecznością dosłownego wejścia do łona matki, aby narodzić się na nowo, metafora ta jest szczegółowo przedstawiana przez różnych pisarzy Nowego Testamentu, gdy odnoszą się oni do tego aspektu działania Ducha Świętego w sercach i życiu poświęconych wierzących w Pana. Niestety, niektóre tłumaczenia Biblii w większości przypadków nie przedstawiają jasno tego, co autorzy mieli na myśli. Doprowadziło to do błędnego poglądu, że można narodzić się z Ducha, będąc jeszcze w ciele. Z tego błędu wzięło się wyrażenie "narodzeni na nowo chrześcijanie".

W języku greckim używanym w czasach Nowego Testamentu istnieje tylko jedno słowo opisujące

zarówno spłodzenie, jak i narodziny. Słowem tym jest "gennao". Dlatego, gdy Jezus i apostołowie używają tego słowa, należy określić na podstawie kontekstu, czy chodzi o spłodzenie, czy o narodziny, czy też, w niektórych przypadkach, o cały proces powoływania do istnienia nowego życia.

Jest to greckie słowo "gennao" użyte w Ewangelii Mateusza 1:1-16, gdzie podana jest genealogia Jezusa. "Abraham spłodził Izaaka, a Izaak spłodził Jakuba, a Jakub spłodził Judasza i jego braci" - czytamy w zapisie. Słowo "spłodził" jest użyte w tym opisie trzydzieści dziewięć razy i w każdym przypadku jest poprawnie przetłumaczone jako "spłodził". Oczywiście w tym przypadku spłodzenie jest poprawnym tłumaczeniem. Jak dziwnie brzmiałoby i jak nieprawdziwe byłoby stwierdzenie, że "Abraham spłodził Izaaka"! Ten biblijny przykład wskazuje na fakt, że w naturalnym ludzkim królestwie mężczyzna zapewnia spłodzenie, a kobieta rodzi. Oboje są niezbędni do rozpoczęcia nowego życia.

W innym przykładzie greckie słowo "gennao" jest użyte dwukrotnie i jest tłumaczone zarówno jako "zrodzony", jak i "spłodzony" w tym samym wersecie. Tekst brzmi: "Wiemy, że każdy, kto się narodził z Boga, nie grzeszy; ale kto jest spłodzony z Boga,

zachowuje samego siebie, a zły go nie dotyka". (1 Jana 5:18) Aby być konsekwentnym, tłumacze powinni byli użyć słowa "zrodzony" w obu przypadkach. Jedynym widocznym powodem, dla którego tego nie zrobili, wydaje się być chęć uczynienia frazeologii tłumaczenia mniej powtarzalną.

Zrodzony teraz - zrodzony w zmartwychwstaniu

Jeśli weźmiemy pod uwagę pełne znaczenie metafory narodzin, musimy dojść do wniosku, że aby się narodzić, trzeba najpierw zostać spółdonym. Innymi słowy, gdy nowe życie ma zostać powołane do istnienia, najpierw musi nastąpić spółdzenie, a następnie okres ciąży, podczas którego embrion jest odżywiany i rozwijany, a tym samym przygotowywany do narodzin we właściwym czasie. W ten sposób Pismo Święte przedstawia nam dwojake dzieło Ducha Świętego. Kiedy Jezus powiedział do Nikodema: "Musisz się znowu narodzić", mówił o zakończonym dziele Ducha Świętego w dawaniu nowego i wyższego życia w zmartwychwstaniu tym, którzy całkowicie poświęcą się czynieniu woli Bożej. W krótkiej lekcji udzielonej Nikodemowi Jezus nie zagłębiał się w szczegóły, aby pokazać, że zanim ktokolwiek narodzi się z Ducha,

musi najpierw zostać spółdzony z Ducha. Jednak w innych miejscach Nowego Testamentu szczegóły te są jasno przedstawione.

Czytamy: "Z własnej woli [Ojca Niebieskiego] spółdził nas słowem prawdy, abyśmy byli jakby pierwocinami Jego stworzeń". (Jakuba 1:18) Jest to ważny tekst, ponieważ nie tylko pokazuje, że spółdzenie ma miejsce - nie cieleśnie - ale w sercu i umyśle chrześcijanina, ale także, że jest dokonywane przez Bożą wolę "słowem prawdy". W 1 Piotra 1:23 otrzymujemy tę samą informację. Tutaj czytamy: "Narodzeni ["gennao"] na nowo, nie ze zniszczalnego nasienia, ale z niezniszczalnego, przez słowo Boże, które żyje i trwa na wieki". Tutaj "gennao" powinno być raczej przetłumaczone jako "spółdzony".

Jakże wyraźnie przedstawia to myśl o spółdzeniu, ponieważ Piotr odnosi się do "nasienia". W naturalnym procesie prokreacji to spółdzenie jest dokonywane przez nasienie, a nie narodziny. Tak więc apostoł odnosi się tutaj do początku lub spółdzenia nowego życia, a nie do jego zakończenia w narodzinach. Nasieniem spółdzenia, jak mówi, jest "słowo Boże".

Dowiedzieliśmy się, że każde słowo Boże w Piśmie Świętym jest natchnione przez Ducha Świętego. Proroctwa Starego Testamentu zostały napisane przez dawnych świętych mężów, którzy byli "natchnieni Duchem Świętym". (2 Piotra 1:21) Wszystkie nauki Jezusa są bezpośrednim wynikiem oświecenia Jego umysłu i serca przez Ducha Świętego. To samo dotyczy pism apostoelskich. Kiedy Jezus odnosił się do przyścia Ducha Świętego, opisywał go jako "Ducha Prawdy". (Jana 15:26; 16:13) Jest zatem jasne, że spłodzenie przez Słowo Prawdy oznacza spłodzenie przez Ducha Świętego.

Jest to ważny fakt, a jego jasne zrozumienie pomoże nam ustrzec się przed poglądem wielu chrześcijan, którzy wierzą, że Duch Święty wkracza bezpośrednio w życie wierzących, oczyszcza ich z wszelkiego grzechu i uniemożliwia im upadek z łaski. To właśnie ten błędny pogląd prowadzi do mylnej sugestii: "Raz w łasce, zawsze w łasce".

Jakub i Piotr przekazują nam prawdziwą myśl. Chodzi o to, że poprzez Słowo Prawdy początek nowego życia ma miejsce w umyśle i sercu wierzącego. Czy nie oznacza to zatem, że wszyscy, którzy czytają Słowo Boże, są spłodzeni przez Ducha Świętego? Wcale nie. Rozważmy dalej tę

metaforę. Wszystkie warunki muszą być odpowiednie do przyjęcia nasienia, aby mogło nastąpić spłodzenie. Tak samo jest w przypadku spłodzenia z Ducha. Wiele osób czyta Słowo Boże, których umysły i serca nie są otwarte na jego życiodajne prawdy; i chociaż mogą otrzymać pewne pocieszenie z jego stron i instrukcje, które pomogą im w codziennych zadaniach, nie są spłodzeni do nowego życia.

Pełna kapitulacja

Zupełne poddanie się Boskiej woli i świętym impulsom Słowa Bożego jest warunkiem koniecznym, aby być prawdziwie przygotowanym na przyjęcie spłodzającej mocy Ducha Świętego przez Słowo Prawdy. Udział Boga w tym cudownym zarządzeniu, dzięki któremu nieliczni mają osiągnąć nieśmiertelne życie na Boskim poziomie, polegał na dostarczeniu Jego natchnionego Duchem Słowa - niejako nasienia. Ten aspekt Bożego planu jest realizowany przez moc Jego myśli nad myślami wierzącego. Nawet mając do dyspozycji nieograniczoną moc, Stwórca nie wtargnie do umysłu innej osoby i nie rozpocznie rozwoju nowego umysłu bez dobrowolnego przyjęcia go przez tę osobę.

Tutaj odzwierciedlona jest jedna z najwspanialszych cech naszego Niebiańskiego Ojca. Kiedy Duch Boży poruszał się po powierzchni wód w związku z pierwotnym stworzeniem i przygotowaniem ziemi do zamieszkania przez ludzi, było to arbitralne wykorzystanie Jego mocy, ale nie w przypadku spłodzenia tych, którzy mają żyć i królować z Chrystusem. On użył swojej mocy, aby wypełnić swoje Słowo myślami, które wyrażają Jego wolę względem nich i zapewnia ich, że wszelkie potrzebne wskazówki i pomoc zostaną im udzielone w celu poznania i wykonania Jego woli. Następnie czekał, aż jednostka, którą Jego opatrność doprowadziła do kontaktu z Jego Słowem, dobrowolnie zdecyduje, czy podda się całkowicie i całkowicie Jego woli, tak jak Duch Święty wyraził ją przez swoje Słowo.

W swoim drogocennym Słowie Bóg zapisał wiele wspaniałych obietnic "chwały, czci i nieśmiertelności" (Rzym. 2:7). (Rzymian 2:7) Objawił, że dzięki tym "niezwykle wielkim i cennym obietnicom" możemy stać się "uczestnikami boskiej natury" (2 Piotra 1:4). (2 Piotra 1:4) Duch Święty natchnął Jezusa, by powiedział: "Idę przygotować wam miejsce. (...) Przyjdę powtórnie i wezmę was do siebie, abyście i wy byli tam, gdzie Ja jestem". Jan 14:2,3

Gdy studiujemy Słowo Boże, obietnice te zwracają naszą uwagę i uświadamiamy sobie, jak są wspaniałe. Radujemy się również z chwalebnego postanowienia, jakie Bóg uczynił dla świata ludzkości, a które Piotr opisuje jako "restytucję", czyli przywrócenie życia na ziemi. Cieszymy się, że wszyscy święci Boży prorocy od początku świata przepowiadali "czasy naprawienia wszystkich rzeczy" i z niecierpliwością oczekujemy wypełnienia się tych ziemskich obietnic. Dzieje Apostolskie 3:20,21

Osiągnięcie niebiańskich obietnic Biblii wymaga jednak poddania się i poświęcenia. Droga prowadząca do niebiańskich duchowych narodzin jest "wąska", trudna. (Ew. Mateusza 7:14) Jezus powiedział: "Jeśli kto chce pójść za mną [być moim uczniem], niech się zaprze samego siebie, niech weźmie krzyż swój i niech mnie naśladuje" (Ew. Mateusza 16:24). (Mateusza 16:24) Pamiętamy również napomnienie Pawła, abyśmy składali nasze ciała jako "ofiarę żywą". (Rzymian 12:1) Te warunki niebiańskiego powołania wydają się początkowo trudne, ale obietnice z nimi związane, jeśli będziemy wierni, to będziemy żyć i królować z Chrystusem i z Nim błogosławić wszystkie rodziny ziemi. Objawienie 20:4,6; Rodzaju 12:3; 22:18; Galacjan 3:8

Dla tych, którzy pragną być częścią Boskiej rodziny w niebie i błogosławić resztę ludzkości w Jego nadchodzącym królestwie, wielki plan Boży objawiony w Jego Słowie wciąż zwiększa ich uznanie dla Boskiego Architekta. Jego miłość w daniu swego Syna, aby był Odkupicielem i Zbawicielem całego świata, wywołuje w nich coraz większą miłość do Niego (Jana 3:16,17). (Miłość Chrystusa w cierpieniu i umieraniu za ludzkość dociera coraz głębiej do ich serc. Jeśli znajdziemy takie szlachetne myśli w naszych sercach i będziemy przez nie ćwiczeni, dojdziemy do wniosku, tak jak Paweł, że "nie powinniśmy już żyć dla siebie", ale dla Jezusa i dla kochającego Ojca Niebieskiego, który posłał Go, aby był Zbawicielem świata. 2 Koryntian 5:14,15

Po zastosowaniu się do Bożego zaproszenia do poddania się Jemu, do bycia kierowanym przez Jego natchnione Duchem Słowo, wiemy, że obietnice Pisma Świętego dla tych, którzy spełniają ten warunek, odnoszą się do nas. Te inspirujące obietnice dotyczące niebiańskiego domu i boskiej natury, zamiast być jak wcześniej, czymś niezależnym od nas, postrzeganym jedynie jako interesujący element Bożego planu, stają się teraz życiodajnym wpływem na nasze życie. Poprzez poddanie się Bogu, nasienie od razu zaczyna rodzić

nadzieję na nowe życie. Jesteśmy spłodzeni z Boga przez "słowo prawdy". Jakuba 1:18

Cud nowego życia

Tak jak tylko Bóg może stworzyć drzewo, tak całe życie jest cudem, którego nasze ograniczone umysły nie są w stanie pojąć. Jesteśmy świadkami cudu noworodka i instynktownie zdajemy sobie sprawę, że w rzeczywistości rodzice nie dali życia temu dziecku. Po prostu spełnili warunki, które Bóg zaprojektował tysiące lat temu, aby ziemia ostatecznie zapełniła się Jego ludzkimi stworzeniami. (Księga Rodzaju 1:28). Na znacznie wyższym poziomie jest to prawdą również w odniesieniu do tych, którzy zostali spłodzeni z Boga przez słowo Prawdy. Jest to jeden z największych cudów Bożych, w którym mamy błogosławiony przywilej współpracować.

Niektóre cuda dokonują się niemal natychmiast, inne przez długi czas. Kiedy Jezus zawołał do zmarłego brata Marty i Marii: "Łazarzu, wyjdź", a ten, który był martwy, "wyszedł", był to cud dokonany w krótkim czasie (Jana 11:43,44). (Jana 11:43,44). Cud Stworzenia, ukazany w całym wszechświecie, wymagał jednak długich epok czasu na jego dokonanie. Cud poczęcia i narodzin z Ducha jest również rozłożony na długi okres czasu.

Pomyślmy o czasie poświęconym na przygotowanie nasienia spółdzenia - czyli Słowa Bożego. Duch Boży w cudowny sposób kierował spisywaniem Biblii. Tysiące lat były zaangażowane w zapisanie myśli Boga w taki sposób, aby mogły one wejść do ludzkiego umysłu i serca, być rozważane i akceptowane lub odrzucane według uznania czytelnika. Bóg mógłby bezpośrednio wypełnić umysł człowieka swoimi myślami, ale skąd ktokolwiek wiedziałby, że pochodzą one od Boga? Poza tym, jakże niepokojące byłoby dla kogoś odkrycie, że jego umysł jest wypełniony wymuszonymi ideami, jak robot. Jak mądre są Boże drogi! Cudotwórcza moc Boża działa w kształtowaniu okoliczności życia człowieka, przygotowując go do wejścia w umysł nasienia spółdzenia, ale każdy musi dobrowolnie zaakceptować te rzeczy i działać zgodnie z nimi.

Tylko wtedy, gdy zdajemy sobie sprawę z potrzeby Boskiej pomocy, jesteśmy skłonni poważnie rozważyć Słowo Boże. Nasz Niebiański Ojciec, w swojej nieskończonej mądrości i czułości swojej miłości, dokładnie zna rodzaj doświadczeń, które najskuteczniej dotkną serca tych, których pragnie powołać, aby powołani mogli słuchać Jego Słowa. To dzieło przygotowania do spółdzenia z Duchem jest

cudowne, podobnie jak przygotowanie nasienia do spłodzenia było dziełem Ducha Bożego. Każdy aspekt udziału Boga w tym elemencie Jego planu był i jest cudowny, tak jak cudowne są narodziny każdego nowonarodzonego dziecka.

W przypadku tych, którzy zostali otwarci przez okoliczności życiowe, które zostały w tym celu opanowane przez Boga, a po przestudiowaniu Jego Słowa i dobrowolnym poddaniu swojego życia w pełni Boskiej woli w nim wyrażonej, spłodzenie z Ducha jest pewne. Wszyscy, którzy są w ten sposób traktowani przez Boga, mogą domagać się obietnic chwały, czci i nieśmiertelności, mając pewność, że jeśli pozostaną wierni Panu, otrzymają "koronę żywota". Objawienie 2:10

Zgodnie z figurą spłodzenia i narodzin, Pismo Święte ujawnia, że gdy zarodek nowego życia rozwija się, jest to również dokonywane przez Ducha Bożego poprzez Jego Słowo. Nasze nowe duchowe umysły karmią się Bożymi obietnicami. Duchowy wzrost, jeśli podoba się Bogu, musi być zgodny z Boskim obrazem. W ten sposób Duch Boży promuje wzrost chrześcijańskiego owocu pokoju, radości, cierpliwości i miłości. (Galacjan 5:22,23; 2 Piotra 1:5-7) Paweł daje nam piękny opis tego dzieła Ducha Świętego, mówiąc: "Odnawiajcie się w duchu umysłu

waszego; (...) przyobleczcie się w nowe ja, które na podobieństwo Boże zostało stworzone w sprawiedliwości i świętości prawdy". Efezjan 4:23,24

Kiedy nowe życie rozwija się do punktu, w którym jest gotowe do narodzin, nasze zepsute ciała umierają, a narodziny nowego życia dokonują się poprzez zmartwychwstanie. (1 Koryntian 15:53,54) Tutaj Duch lub moc Boża jest dalej wykorzystywana. Paweł mówi o tej potężnej mocy, która została użyta do wzbudzenia Jezusa z martwych lub, używając symbolu, o którym mówimy, do narodzin z Ducha. Mówi o "niewiarygodnej wielkości mocy Bożej dla nas, którzy mu wierzymy. Jest to ta sama potężna moc, która wzbudziła Chrystusa z martwych i posadziła go na honorowym miejscu po prawicy Boga w królestwach niebieskich ". Efezjan 1:19,20

W rozmowie z Nikodemem Jezus użył wiatru, aby zilustrować niektóre cechy tych, którzy narodzili się z Ducha w zmartwychwstaniu. (Jana 3:8) Wiatr jest zarówno niewidzialny, jak i potężny. Tak samo będzie z tymi, którzy najpierw zostali spłodzeni z Ducha przez Słowo Prawdy i którzy karmiąc się Słowem, rozwijają się, aż staną się gotowi, by być "uczestnikami dziedzictwa świętych" (Kolosan 1:12). (Boska moc wywyższy ich do niebiańskiego życia.

Otrzymają oni niebiańskie ciała - niezniszczalne i nieśmiertelne. 1 Koryntian 15:40-44,53-58

Nie wszyscy z rasy Adamowej, którzy zostaną odkupieni przez krew Chrystusa, narodzą się ponownie jako istoty niebiańskie. Jezus nie powiedział Nikodemowi, że trzeba narodzić się na nowo, aby ponownie żyć. Powiedział natomiast, że trzeba narodzić się na nowo, aby ujrzeć królestwo Boże, które jest w niebie. (Jana 3:3; Mateusza 4:17) Odnosi się to zatem do tych, którzy będą związani z Jezusem jako niebiańscy władcy w dawno obiecanym królestwie Jego Ojca. W każdym królestwie lub rządzie są władcy i poddani. Jezus i jego prawdziwi uczniowie w obecnym wieku będą władcami w królestwie Bożym. Wtedy narodzą się oni na nowo. Jezus był pierwszym, który doświadczył tej wielkiej zmiany życia z ludzkiego na duchowe. Jego uczniowie, prawdziwy Kościół, doświadczą tych nowych narodzin w "pierwszym zmartwychwstaniu" pod koniec wieku. (Objawienie 20:5,6). Wtedy Boże obietnice restytucji życia, które jest przywróconym życiem ludzkim, spłyną z nieba na wszystkie rodziny ziemi. Jana 3:14-17; Objawienie 21:2-5

Ofiary Kaina i Abela

***Kluczowe wersety: "Dlaczego jesteś taki zły?
Pan zapytał Kaina. Dlaczego wyglądasz na
przygnębitego? Zostaniesz zaakceptowany,
jeśli będziesz czynił to, co słuszne. Ale jeśli
odmówisz czynienia tego, co słuszne, to uważaj!
Grzech czai się u drzwi i chce cię opanować."
Rodzaju 4:6,7***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Księga Rodzaju 4:1-25***

ENDEMICZNA W upadłej ludzkości zazdrość podniosła swoją paskudną głowę od samych początków naszej rasy. Wielki dramat moralny, który rozgrywa się w historii Kaina i Abela, jest głęboko pouczający dla wszystkich. Rozważanie jego lekcji wspiera i wzmacnia prawe życie. Nasze kluczowe wersety koncentrują się na sednie tej historii. Kain był pierworodnym Adama i Ewy. Niewątpliwie jego rodzice byli podekscytowani i zachwyceni wynikiem Bożego daru prokreacji. Wkrótce jednak Adamowi i Ewie urodził się kolejny syn, Abel. Kain miał teraz

konkurencję o rodzicielskie uczucia i uwagę. Mogło to być początkowym powodem jego zazdrości wobec Abła.

Pismo Święte odnotowuje, że Abel hodował owce, a Kain uprawiał ziemię. Z czasem Kain złożył Panu ofiarę z owoców ziemi. Był pierwszym, który tego dnia złożył ofiarę Panu. Mógł odczuwać dużą satysfakcję z pierwszeństwa swojej ofiary. Następnie Abel złożył Panu swoją ofiarę. Ofiara Abła składała się z pierwotnego z jego stada i jego tłuszczu. Pan szanował zarówno Abła, jak i jego ofiarę; Kain i jego ofiara nie byli szanowani. Rozgniewany osobistą zniewagą i odrzuceniem jego ofiary, Kain stracił twarz.

Ofiara Abła została przyjęta zamiast ofiary Kaina nie tylko dlatego, że była to ofiara ze zwierząt, a nie z "owoców ziemi". Oczywiście, zboże, oliwa i wino były ofiarowane w Przybytku Izraela i były akceptowane przez Boga. Kain i jego ofiara zostały odrzucone, ponieważ Abel był sprawiedliwy, a on nie. Zazdrość płonęła w sercu Kaina, prowadząc go do nienawiści wobec brata. Wiemy, że braterska miłość jest niezbędna do Bożego życia: "Albowiem takie jest poselstwo, które słyszeliście od początku, abyśmy się wzajemnie miłowali, a nie jak Kain, który był z tych złych i zamordował brata swego. A dlaczego go

zamordował? Ponieważ uczynki jego były złe, a brata jego sprawiedliwe". 1 Jana 3:11,12

Przyczyna odrzucenia Kaina przez Pana jest zatem oczywista - należał on do niegodziwca! Jego uczynki były złe. Jednak Pan, zawsze miłosierny, dodał Kainowi otuchy, mówiąc: "Czemu się gniewasz? Dlaczego wyglądasz na przygnębionego? Zostaniesz przyjęty, jeśli będziesz czynił to, co słuszne, ale jeśli odmówisz czynienia tego, co słuszne, to uważaj! Grzech czai się przy drzwiach, chcąc cię kontrolować. Ale ty musisz go ujarzmić i stać się panem". Rodzaju 4:6,7

Wszyscy moglibyśmy skorzystać z Pańskiego pouczenia o Kainie. Grzech leży u drzwi. Jest tak blisko każdego z nas, ale musimy nad nim panować! Musimy stawiać mu opór w każdym momencie życia. Zgodnie z nauczaniem Apostoła w Liście do Hebrajczyków, chrześcijanie radzą: "odrzućmy wszystko, co przeszkadza, i grzech, który tak łatwo usidla. I biegnijmy wytrwale w wyznaczonym nam wyścigu, wpatrując się w Jezusa, pioniera i doskonałego w wierze. ... Weźmy pod uwagę Tego, który zniósł taki sprzeciw ze strony grzeszników, abyśmy się nie znużyli i nie stracili ducha. W walce z

grzechem nie opieraliście się jeszcze aż do przelania krwi". Hebrajczyków 12:1-4

Noe buduje ołtarz

Kluczowy werset: *"Umieściłem Moją tęczę w obłoku i będzie ona znakiem przymierza między Mną a ziemią".*
Rodzaju 9:13

Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Rodzaju 8:20-22; 9:8-17

Z wdzięczności za opatrznościowe wybawienie Noe zbudował ołtarz. Tam upamiętnił nowy początek historii ludzkości. Potop oczyścił upadłą rasę; ocalał tylko sprawiedliwy Noe i jego rodzina. Pan widział, "że niegodziwość człowieka była wielka na ziemi, a każdy zamysł jego serca był nieustannie zły". (Księga Rodzaju 6:5) Noe ofiarował tylko te zwierzęta, o których wiadomo było, że są biblijnie czyste. Chciał, aby wszystko było w porządku. Jego ofiara przyniosła kojący aromat Bogu, który oświadczył: "Nigdy więcej nie będę przeklinał ziemi z powodu rasy ludzkiej, nawet jeśli wszystko, co myślą lub wyobrażają sobie, od dzieciństwa skłania się ku złu. Nigdy więcej nie zniszczę wszystkich żywych istot". Rodzaju 8:21

Pochwalamy Noego za to, że jego serce pragnęło nowego początku. Jednak zauważamy również, że Bóg ocenia ludzkość w ten sposób, że "wyobrażnia serca ludzkiego jest zła od młodości". Któż z nas w dzieciństwie nie był prześladowany lub nie znęcał się nad innymi na placu zabaw? Kto nie skrępował sobie ust, by nie mówić źle o innych? Niewielu, jeśli w ogóle.

Tęcza demonstruje Bożą wiedzę i mądrość, które znacznie przewyższają ludzkie zrozumienie. "*Ex nihilo*" - z niczego - to termin często używany w teologii do opisanie koncepcji, że Bóg z niczego stworzył wszechświat. Paweł potwierdza to: "Przez wiarę rozumiemy, że wszechświat został stworzony słowem Bożym, tak że to, co widzialne, nie powstało z rzeczy widzialnych". Hebrajczyków 11:3

Bóg zaprojektował złożoność atomu, budulca naszego wszechświata i wszystkich jego wariantów. Podziwiamy głębię myśli, która została włożona w Stworzenie. Weźmy pod uwagę wodę, niezbędną do życia. Dodając dwa atomy wodoru do jednego atomu tlenu, nasz Stwórca stworzył substancję, która może istnieć w postaci ciekłej, gazowej i stałej. Lód, forma stała, jest lżejszy niż woda w stanie ciekłym i dlatego unosi się na wodzie. Wpływ tej właściwości, przewidzianej przez Boga, polega na tym, że w

przeciwnym razie większość wody na naszej planecie pozostałaby zamrożona przez cały rok. Woda gromadzi się również w chmurach, które, choć ważą miliony funtów, unoszą się z wdziękiem nad ziemią, nawadniając ziemię poniżej.

Gdy chmury zrzucają swój cenny deszcz, prześwieca przez nie światło słoneczne. Krople wody załamują światło i rozdzielają je na różne długości fal, tworząc obraz tęczy i jej wspaniałych kolorów. Czy to przypadek? Z pewnością nie! Jest to dobrze zaplanowany projekt Boga Wszechmogącego. "Znane są Bogu od wieków wszystkie Jego dzieła". (Dzieje Apostolskie 15:18) Tęcza są symbolem nadziei. Ich piękno nas inspiruje. Tęcza potwierdziła Noemu, że Bóg już nigdy nie sprowadzi potopu, by zniszczyć ziemię. Bóg powiedział: "Tęcza będzie na obłoku i będę na nią patrzył, aby pamiętać o wiecznym przymierzu między Bogiem a wszelkim żywym stworzeniem wszelkiego ciała, które jest na ziemi". Jest ono "na wieczne pokolenia". Rodzaju 9:16,12

To dodaje nam kolejną warstwę znaczenia. "My, zgodnie z Jego obietnicą, oczekujemy nowych niebios i nowej ziemi, w których mieszka sprawiedliwość". (2 Piotra 3:13) Ziemia, w której

mieszka sprawiedliwość, to ziemia, o którą codziennie się modlimy: "Przyjdź królestwo Twoje. Bądź wola Twoja jako w niebie, tak i na ziemi".
Mateusza 6:10

Abraham ofiarowuje swojego syna Izaaka

Kluczowy werset: "I nazwał Abraham imię tego miejsca: Pan zapewni; jak się mówi do dnia dzisiejszego: Na górze Pańskiej będzie zapewnione".

Księga Rodzaju 22:14

**Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Księga Rodzaju 22:1-18**

Nasz kluczowy werset pochodzi z jednego z najpotężniejszych i najczęściej omawianych wydarzeń zapisanych w Biblii. Można sobie wyobrazić emocjonalną traumę, jaką przeżyli Abraham i Izaak - Abraham z powodu Bożego nakazu złożenia Izaaka w ofierze całopalnej, a Izaak z powodu doświadczenia, że jego ojciec zamierza go zabić. Napisano wiele komentarzy na temat tego ważnego momentu w historii Biblii. Jednak ta gorzka historia przyniosła cenny owoc - potwierdzenie obietnicy Abrahama. "Tak mówi Pan: Ponieważ byłeś Mi posłuszny i nie odrzuciłeś nawet swego syna, twego jedynego syna, przysięgam na swoje

26

Świt

imię, że będę ci błogosławił. Rozmnożę twoich potomków ponad liczbę, jak gwiazdy na niebie i piasek na brzegu morza. Twoi potomkowie podbiją miasta swoich wrogów. A przez potomków twoich błogosławione będą wszystkie narody ziemi - wszystko dlatego, że byłeś mi posłuszny". Rodzaju 22:16-18

Zaufanie Abrahama do Boga było najwyższe. Być może podejrzewał, że Bóg nie będzie chciał, aby podążył za tą demonstracją wiary. Sugeruje to jego przesłanie do ludzi, którzy mu towarzyszyli. Widząc miejsce, do którego Bóg poprowadził go, by ofiarował Izaaka: "Zostań tu z osłem", Abraham powiedział sługom. "Ja i chłopiec pójdziemy trochę dalej. Tam oddamy pokłon, a potem zaraz wrócimy". (Rodzaju 22:5). Zauważ, że powiedział "my", w liczbie mnogiej, "wrócimy".

Gdy ojciec i syn wspięli się na miejsce złożenia ofiary, "Izaak przemówił do Abrahama, ojca swego, i rzekł: "Ojcze mój!". A on odpowiedział: "Oto jestem, mój synu". Potem powiedział: "Spójrz, ogień i drewno, ale gdzie jest baranek na ofiarę całopalną?". Abraham odpowiedział: "Mój synu, Bóg sam sobie zapewni baranka na ofiarę całopalną". Poszli więc razem". Rodzaju 22:7,8

Abraham związał Izaaka i już miał go zabić nożem, gdy anioł Pański powstrzymał jego rękę. W pobliżu, uwięziony przez ciernie w zaroślach, znajdował się baran dostarczony przez Bożą opatrność. Ofiarowanie barana w Przybytku Izraela oznaczało przyjęcie przez Pana wcześniej ofiarowanego baranka lub cielca. Sugeruje to, że Bóg uznał ofiarę Izaaka za zakończoną, a baran oznaczał Jego akceptację. Wersety 9-13

Abraham powiedział: "Mój synu, Bóg zapewni sobie baranka". Pan zapewni i w rzeczywistości już zapewnił. "Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne. Albowiem Bóg nie posłał swego Syna na świat po to, aby świat potępił, ale po to, by świat został przez Niego zbawiony (Jana 3:16,17).

Rzeczywiście, Jezus jest Barankiem Bożym, który gładzi grzech świata, otwierając bramę życia dla przywrócenia ludzkiej rodziny. (Jest to uosobienie przesłania Ewangelii, jak zauważył apostoł Paweł w Liście do Galatów. "Pismo, przewidując, że Bóg usprawiedliwi pogan przez wiarę, zwiastowało wcześniej ewangelię Abrahamowi, mówiąc: W tobie będą błogosławione wszystkie narody". Galacjan 3:8

Izaak wzywa imienia Pana

Kluczowy werset: "Zbudował więc tam ołtarz i wzywał imienia Pana, i rozbił tam swój namiot; tam też służy Izaaka wykopali studnię".

Rodzaju 26:25

Wybrane fragmenty Pisma Świętego:

Rodzaju 26:16-33

Nasz kluczowy werset skupia się na kulminacji pobytu Izaaka w czasie głodu. Być może początkowo myślał o udaniu się do Egiptu, gdzie jedzenie i woda były praktycznie zapewnione dzięki stałemu przepływowi Nilu. Taką strategię zastosował jego ojciec Abraham. (Izaak został jednak poinstruowany przez Jehowę, by pozostał w Ziemi Obiecanej. Bóg chciał dać mu lekcję pogładową, aby zademonstrować swoją zdolność do utrzymania swojego ludu. Pan nie chciał, by Izaak wybrał łatwą drogę. Punkt lekcji: nawet w bardzo trudnych sytuacjach Bóg zapewni.

Woda jest niezbędna do przetrwania głodu. Izaak, przypominając sobie studnie, które jego ojciec wykopał w ziemi, starał się je zlokalizować i odnowić

ich cenny przepływ. Co się z nimi stało? Filistyni zatkali je, aby uniemożliwić korzystanie z nich. Zgodnie z Pismem Świętym, Izaak "rozbił swój namiot w dolinie Gerar i tam zamieszkał. Izaak wykopał na nowo studnie wody, które kopali za dni Abrahama, jego ojca, gdyż Filistyni zatkali je po śmierci Abrahama. Nazwał je imionami, którymi je nazywał jego ojciec". Rodzaju 26:17,18; 21:25-31

Szacunek i cześć dla pamięci o wierze ojca wpłynęły na pragnienie Izaaka, by nazwać studnie zgodnie z ich wcześniejszym przeznaczeniem. Jest to bardzo zgodne z duchem przesłania Jeremiasza: "Tak mówi Pan: Stańcie na rozdrożu i patrzcie, pytajcie o dawne ścieżki, pytajcie, gdzie jest dobra droga, i chodźcie nią, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych." (Jeremiasza 6:16) Dobrze robimy trzymając się "starożytnych ścieżek", którymi kroczyli nasi ojcowie. Ścieżki te są objawione w najgłębszej studni wody na ziemi - Biblii Świętej, z której wypływa żywa woda Prawdy.

Izaak polecił swoim sługom, aby ponownie wykopali studnie Abrahama. Była to radosna okazja, gdy pierwsza z nich przyniosła wodę. Radość trwała krótko. Miejscowi pasterze pokłócili się ze sługami Izaaka, mówiąc: "Woda jest nasza". Izaak porzucił

studnię, nazywając ją *Esek*, co oznacza "spór". Jego słudzy wykopali następną studnię, ale rezultat był taki sam. Pasterze z Geraru pokłócili się z nimi i ponownie Izaak porzucił tę studnię, nazywając ją *Sitnah*, co oznacza "sprzeciw". Wytrwałość i wiara w Boże obietnice wzmocniły determinację Izaaka, który kontynuował zadanie odnowienia studni swojego ojca. Księga Rodzaju 26:19-21

Trzecia nowo naprawiona studnia również dawała wodę i nie było sporów o prawa do niej. Izaak nazwał ją *Rehoboth*, co oznacza "szerokie miejsce". "Tak więc nazwał je *Rehoboth*, ponieważ powiedział: Teraz Pan przygotował dla nas miejsce i będziemy owocować w ziemi". (werset 22) Radość z tego powodu zapowiadała słowa psalmisty: "Wyprowadził mnie też na szerokie miejsce; wybawił mnie, bo się we mnie rozkoszował". (Psalm 18:19) W ten sposób Izaak został zainspirowany do wzywania imienia Pana, tak jak czynił to jego ojciec Abraham.

Współcześni przeciwnicy odmówiliby ludowi Bożemu wody żywej - Biblii Świętej. On, jak zawsze, zaopatruje nas. Tak jak Izaak, z radością wzywamy imienia Pana, naszego Wybawiciela.

Jakub ustawia kamienny filar

Kluczowe wersety: "Wczesnym rankiem następnego dnia Jakub wziął kamień, który położył pod swoją głową, ustawił go jako słup i wylał na niego oliwę. Nazwał to miejsce Betel." Księga Rodzaju 28:18,19

Wybrane fragmenty Pisma Świętego: Księga Rodzaju 28:10-22

Dzisiejsze kluczowe wersety pokazują pozytywny wynik tragicznej sytuacji. Jakub uciekł przed swoim bratem Ezawem. Dowiadujemy się, że gdy Ezaw dowiedział się, że jego brat przyjął błogosławieństwo Izaaka, jego zamiary stały się mordercze. Wypowiedział na głos swoje wewnętrzne myśli o zemście. Niektórzy z domowników Izaaka usłyszeli to i donieśli o tym. Rebeka, teraz świadoma sytuacji, poradziła Jakubowi, aby udał się do swojego brata Labana w PaddanAram i tam być może znalazł żonę.

Rebeka pragnęła, aby wola Boża wypełniła się w imieniu Jakuba. Dowiedziawszy się, że Izaak zamierza udzielić błogosławieństwa Ezawowi,

zainicjowała następującą rozmowę z Jakubem: "Teraz, mój synu, posłuchaj mnie. Zrób dokładnie to, co ci powiem. Idź do stada i przynieś mi dwie dorodne młode kozy. Użyję ich do przygotowania ulubionej potrawy twojego ojca. Następnie zanieś jedzenie ojcu, aby mógł je zjeść i pobłogosławić cię przed śmiercią". Rodzaju 27:8-10

Jakub odpowiedział swojej matce: "Mój brat, Ezaw, jest owłosiony, a moja skóra jest gładka. A jeśli mój ojciec mnie dotknie? Zobacz, że próbuję go oszukać, a wtedy przeklnie mnie zamiast pobłogosławić".

Ale jego matka odpowiedziała: "Więc niech spadnie na mnie klątwa, mój synu! Po prostu zrób to, co ci powiem. Wyjdź i weź dla mnie kozy!" Wersety 11-13

Bezczyenne słowa często przynoszą złe owoce. Rebeka powiedziała Jakubowi: "Niech twoje przekleństwo spadnie na mnie, mój synu" i tak się stało. Nigdy więcej nie zobaczy Jakuba.

Uciekając z Beerszeby, Jakub przybył do pewnego miejsca i gdy zbliżał się zmrok, położył się spać i śnił. "Przybył na pewne miejsce i pozostał tam przez całą noc, ponieważ słońce zaszło. Wziął jeden z kamieni z tego miejsca i położył go sobie na głowie, i położył się na tym miejscu, aby spać. Potem miał sen, a oto

Czerwiec 2025 r. 33

drabina była ustawiona na ziemi, a jej wierzchołek sięgał nieba; a tam aniołowie Boży wchodzili na nią i schodzili z niej". Rodzaju 28:11,12

We śnie Bóg stanął nad drabiną i rzekł: "Jam jest Pan, Bóg Abrahama, ojca twego, i Bóg Izaaka; ziemię, na której leżysz, dam tobie i potomkom twoim. Także twoi potomkowie będą jak proch ziemi; rozprzestrzenisz się na zachód i na wschód, na północ i na południe; w tobie i w twoim potomstwie będą błogosławione wszystkie narody ziemi. Oto Ja jestem z tobą i będę cię strzegł" - wersety 13-15

Uznając, że Bóg potwierdza wielką obietnicę Abrahama, Jakub wziął kamień używany jako poduszka i ustawił go jako ołtarz. Namaścił go oliwą i nazwał to miejsce Betel, co oznacza "Dom Boga". Czy jako chrześcijanie mamy namaszczonego kamień, na którym opierają się wszystkie nasze nadzieje i marzenia? Rzeczywiście, mamy. Jest nią Jezus Pomazaniec, Skala naszej wiary.

Podporządkowanie się woli Bożej

"Żebyśmy go poznali i moc zmartwychwstania jego, i społeczność ucierpienia jego, stawiając się podobnym do śmierci jego" Filipian 3:10.

Koncepcja przyzwolenia na boską władzę ma na myśli uległość wobec przyjętego standardu lub wzoru. Wolą Ojca Niebieskiego jest posiadanie boskiej rodziny z Chrystusem Jezusem jako głową i "małym stadkiem" jednostek odkupionych spośród ludzkości, które ostatecznie otrzymają chwałę, cześć i nieśmiertelność. (Specyfikacja tej klasy jest następująca: "Albowiem kogo przewidział, tego też przeznaczył na to, by się stał podobnym do obrazu Jego Syna, aby był pierworodnym między wielu braćmi". Rzymian 8:29

Oddani naśladowcy Chrystusa docenili biblijne świadectwo, że droga do tak wzniosłej nagrody wiąże się z procesem samozaparcia, dźwigania krzyża i podążania śladami Mistrza. Apostoł Paweł stwierdza w związku z tym: "Zachęcam was, bracia i siostry, ze względu na miłosierdzie Boże, abyście

składali ciała swoje jako ofiarę żywą, świętą, miłą Bogu - to jest wasze prawdziwe i właściwe nabożeństwo. Nie upodabniajcie się do wzoru tego świata, lecz przemieniajcie się przez odnawianie umysłu. Wtedy będziecie mogli wypróbować i zatwierdzić, jaka jest wola Boża - Jego dobra, przyjemna i doskonała wola. Rzymian 12:1,2

Lojalność

Lojalność jest bardzo podobna do przyzwolenia. Opisuje wierną lojalność wobec innej osoby, w przeciwieństwie do częściowej sympatii wobec niej. Wierzący nie mogą bratać się z ludźmi światowego ducha i pozostać miłymi Ojcu Niebieskiemu. Muszą być całkowicie podporządkowani Panu i zasadom sprawiedliwości. Chrystus Jezus powiedział: "Królestwo moje nie jest z tego świata". Oznacza to, że prawdziwi chrześcijanie nie mogą być sprzymierzeni z tym "obecnym złym światem" (Galacjan 1:4). (Galacjan 1:4) Co więcej, siły, które nam się sprzeciwiają, często pojawiają się jako aniołowie światłości, aby nas zwieść. 2 Koryntian 11:14

"Nasze obywatelstwo jest w niebie" i staramy się zapewnić sobie obfite wejście do niebiańskiego

królestwa (Filipian 3:20). (Filipian 3:20) Nic nie można zyskać przez kompromisową postawę wobec jakichkolwiek pokus wielkiego przeciwnika. Lojalność wobec Króla królów musi być dobrowolna i całkowita. My, , nauczyliśmy się poznawać naszego Pana i Zbawiciela i na podstawie tej wiedzy mamy pełne zaufanie do uczciwości Jego sprawy. Nasza lojalność powinna być zupełna, ponieważ kochamy naszego Króla i naszego Kapitana i boli nas myśl o niezadowoleniu Jego i naszego Ojca w niebie.

Odwaga

Odwaga jest również bardzo istotną cechą tych, którzy są poddani Bogu i Jego woli, ale nie powinna rodzić się z pewności siebie. Ci, którzy zdają sobie sprawę z własnych słabości, mogą być odważni, jeśli pokładają ufność w Ojcu Niebieskim i szukają u Niego łaski i siły, by pomagał im w każdej potrzebie. (Hebr. 4:16; Przysłów 3:5,6). Gdy chrześcijanin spogląda na Boga i Chrystusa, swego Wodza, i zdaje sobie sprawę, że dzięki ich sile jest silny, wtedy rzeczywiście może być odważny. Izajasza 26:3,4

Jako dobrzy żołnierze musimy mieć zaufanie do sprawy, dla której walczymy. (2 Tymoteusza 2:1,3). Nasza wiara i ufność w sprawiedliwość sprawy, której służymy, powinny być tak pełne, aby

przywoływać wszystkie nasze siły i zdolności w ofiarnym wysiłku wolnej woli, aby współpracować z Kapitanem naszego zbawienia (Hebrajczyków 2:10). (Jako chrześcijańscy żołnierze nie powinniśmy mieć żadnych zastrzeżeń co do słuszności tego, o co prosi nas nasz przywódca. Nasza wiara w Boga i Chrystusa powinna być tak pełna, że nawet jeśli nie zawsze rozumiemy, dlaczego jesteśmy wzywani do robienia pewnych rzeczy, to jednak będziemy mieć pełne zaufanie do faktu, że kieruje nami niebiańska mądrość. Rzymian 8:28

Kluczem do pomyślnego ukończenia tego kursu jest poddanie się woli Ojca Niebieskiego. Wpływ Ducha Świętego, objawiony poprzez studiowanie Słowa Bożego, poprowadzi nas do całej Prawdy, a gdy zostanie wiernie zastosowany w naszym życiu, zaowocuje prawym charakterem. Jana 16:13

W zakresie, w jakim jako chrześcijanie stajemy się coraz bardziej "przekształceni" zgodnie z wolą Bożą, uświęcający wpływ "słowa prawdy" umożliwi nam duchowy postęp. (List do Rzymian 12:2; List Jakuba 1:18; Ewangelia Jana 17:17) Czasami jednak mogą pojawić się naciski zarówno z wewnątrz, jak i z zewnątrz, aby nasze zachowanie lub przekonania były zgodne ze standardami, które niekoniecznie

reprezentują to, co rozumiemy jako wolę Bożą wobec nas lub to, co uważamy za nauki biblijne w danej sprawie. Jako chrześcijanie musimy indywidualnie zdać sprawę z naszego zarządzania przed Bogiem. (Rzymian 14:12; 1 Koryntian 4:2) Dlatego nie powinniśmy koniecznie kierować się tym, co myślą inni, ale musimy uczynić Prawdę naszą własną i "sprawdzać wszystko; trzymać się tego, co dobre", tak jak czynili to szlachetni Bereańczycy w dawnych czasach. 1 Tesaloniczan 5:21; Dzieje Apostolskie 17:11

Uprzedzenie w Antiochii

Rozważając wpływy zmierzające do ujednolicenia myśli lub działań w ramach chrześcijańskiej społeczności lub nadmierne zwracanie uwagi na to, jak współwyznawcy mogą nas postrzegać, nasuwa się nam mocna lekcja. W Liście do Galacjan 2:11-21 Paweł opowiada o sytuacji, w której musiał upomnieć apostoła Piotra, który prawdopodobnie był uważany przez wielu żydowskich chrześcijan za najważniejszego apostoła. Kiedy Piotr po raz pierwszy przybył do Antiochii, swobodnie jadał z nawróconymi chrześcijanami, którzy z urodzenia byli poganami. Następnie grupa żydowskich chrześcijan przybyła z Jerozolimy z wizytą. Najwyraźniej nadal przestrzegali oni różnych obrzędów wynikających z

Czerwiec 2025 r.

Prawa Mojżeszowego, a kiedy przybyli, Piotr zaprzestał społeczności z pogańskimi braćmi w obawie, że wieści o jego postępowaniu dotrą do Jerozolimy i tamtejszych żydowskich braci.

Barnaba i inni poszli za przykładem Piotra. Piotr dobrze wiedział, w związku z nawróceniem Korneliusza, że Bóg "nie okazuje stronniczości". (Dzieje Apostolskie 10:34). Dlatego popełnił błąd, odmawiając jedzenia z nieobrzezаныmi wierzącymi, sugerując, że Prawo Mojżeszowe zapewnia wyższy poziom uświęcenia niż "sprawiedliwość wiary". (Rzymian 4:13) Paweł, odpowiednio, zarzucił Piotrowi hipokryzję, wskazując, że żydowscy chrześcijanie mieli nową pozycję na podstawie wiary w odkupieńczą ofiarę Chrystusa i że byli martwi dla prawa. W związku z tym, skoro prawo nie mogło nikogo usprawiedliwić, poganie nie powinni mu podlegać. Galacjan 2:14-21

Jeśli splotzony z Ducha filar kościoła, taki jak Piotr, mógł niesłusznie ulec wpływowi niewłaściwej wiary wyznawanej przez niektórych z jego żydowskich braci, a tym samym nie podporządkować się jasno określonej woli Bożej, to czy nie moglibyśmy być dziś podatni na opinie innych w naszej społeczności? Indywidualny kościół, czyli ecclesia, z którym

możemy mieć społeczność, jest bardzo szczególnym układem, który nasz Ojciec Niebieski zapewnił, abyśmy mogli być pielęgnowani i rozwijani, gdy staramy się uczynić nasze powołanie i wybranie pewnym. W naszych wspólnych studiach powinniśmy brać pod uwagę nie tylko faktyczną treść tego, co studiujemy, ale także ducha kryjącego się za tym przesłaniem. Rzymian 2:28,29; 7:5,6

Czytamy na przykład w 1 Jana 3:14: "Wiemy, że przeszliśmy ze śmierci do życia, ponieważ miłujemy braci. Kto nie miłuje brata swego, trwa w śmierci". We wszystkich naszych wzajemnych kontaktach jest to z pewnością fragment Pisma Świętego, który powinniśmy mieć na uwadze. Ponieważ jednak mamy ten skarb Nowego Stworzenia w glinianym naczyniu i ponieważ jesteśmy chętni i gorliwi, by służyć Panu, jest całkiem oczywiste, że czasami pojawiają się okazje do tarcia, gdy możemy wyrażać się inaczej niż inny członek braterstwa. (2 Koryntian 5:17; 4:7) Sumiennie starajmy się patrzeć na siebie nawzajem nie przez pryzmat zewnętrznych pozorów według ciała, ale wierzymy i postępujemy zgodnie ze świadomością, że tak jak Bóg nas powołał, tak też znalazł inne klejnoty, które zmagają się ze swoim ciałem, tak jak my; i powinniśmy skupić się na tych rzeczach, które łączą nas w duchu miłości. 1 Samuela 16:7; 2 Koryntian 10:7

Wolność chrześcijańska

Pokorne poddanie się woli Bożej ma również znaczenie dla korzystania z chrześcijańskiej wolności w odniesieniu do tych elementów Prawdy, które nie są poparte wyraźnym "tak mówi Pan". Nie jest to kwestia zwykłego przypuszczenia, w które każdy z nas powinien się angażować, ale jeśli rzeczywiście mamy Pismo Święte na dowód tego, co mamy do powiedzenia, powinno to wystarczyć. Jeśli w niektórych przypadkach jest podana myśl, która nie jest w harmonii ze sposobem, w jaki wierzymy, że powinna być wyrażona, to powinniśmy mieć swobodę rozmawiania z naszymi braćmi indywidualnie i dyskutowania o tym w miłości, aż do czasu, gdy Ojciec Niebieski zamierzy wyjaśnić sprawę dla jednego lub drugiego. W każdym razie nie należy używać siły, aby osiągnąć dokładną zgodność myśli, ale, jak mówi Biblia, "niech każdy będzie w pełni przekonany we własnym umyśle". Rzymian 14:5

Od najwcześniejszych czasów Nowego Testamentu zgromadzenia ludu Bożego były zakładane w różnych miejscach. Pismo Święte podaje wytyczne dotyczące zakładania tych grup. (1 Tymoteusza 3:1-7; Tytusa 1:5-9; 1 Piotra 5:1-3) Ci, którzy służą, czy

to starsi, czy diakoni, są wybierani na stanowiska służby w drodze głosowania eklezji. Jako takie, stawia to zgromadzenie jako wyższy autorytet i jako wskaźnik Bożej woli. Jeśli osąd klasy w odniesieniu do pewnych polityk lub praktyk różni się od osądu starszego, starszy powinien poddać się woli klasy, jeśli jest to tylko kwestia preferencji kościelnych, w przeciwieństwie do kwestii fundamentalnej doktryny, kwestii moralnych lub naruszeń sumienia. Z drugiej strony, zgodnie z odpowiedzialnością za wybór starszych, do których zbór ma zaufanie, Pan uchylił tak że głosem zboru wybrano konkretną osobę. Dlatego obowiązkiem całej grupy byłoby wspieranie i zachęcanie starszego proporcjonalnie do tego, jak zauważają jego dążenie do poznania i wiernego wypełniania woli Pana.

Imprezowy duch

Należy unikać ducha rywalizacji lub ducha partyjnego między współczłonkami ciała Chrystusa. Czytamy w 1 Liście do Koryntian 1:10-13: "Apeluję do was, drodzy bracia i siostry, z upoważnienia Pana naszego Jezusa Chrystusa, abyście żyli w zgodzie ze sobą. Niech nie będzie podziałów w kościele. Bądźcie raczej jednego zdania, zjednoczeni w myślach i celach. Bo niektórzy członkowie domu Chloe powiedzieli mi o waszych kłótniach, drodzy Czerwiec 2025 r.

bracia i siostry. Niektórzy z was mówią: "Jestem naśladowcą Pawła". Inni mówią: "Podążam za Apollosem", "Podążam za Piotrem" lub "Podążam tylko za Chrystusem". Czy Chrystus został podzielony na frakcje? Czy ja, Paweł, zostałem ukrzyżowany za was? Czy ktoś z was został ochrzczony w imię Pawła?". Podziały wśród ludu Bożego powinny budzić poważne obawy, zwłaszcza jeśli wywierane są naciski, aby utrudnić możliwość społeczności z innymi chrześcijanami, których uważamy za spledzonych z Ducha.

Mogą oczywiście istnieć bardzo uzasadnione powody, dla których fizyczna separacja wśród ludu Bożego jest czasami konieczna. Niemniej jednak, w zakresie, w jakim uznajemy się nawzajem za braci w ciele Chrystusa, nie powinno być przejawów sekciarskiego ducha. Jeśli tworzymy bariery stworzone przez człowieka, które nie są autoryzowane przez Pismo Święte i wierzymy, że niektórzy bracia są niegodni naszej społeczności z powodu drobnych różnic, to istnieje niebezpieczeństwo wykonywania ducha, który jest sprzeczny z doktryną o jedności ciała. Taki duch wykazywałby wyraźny brak przyzwolenia na wolę Bożą w naszej społeczności. Psalm 133:1-3; Efezjan 4:1-3,15,16; Filipian 2:3

Idole

Z powyższym ściśle wiąże się możliwość tworzenia bożków z naszych przywódców w służbie. W Objawieniu 19:10 czytamy: "Upadłem do jego stóp, aby oddać mu pokłon, lecz on powiedział: Nie, nie oddawaj mi pokłonu. Jestem sługą Bożym, tak jak ty i twoi bracia i siostry, którzy świadczą o swojej wierze w Jezusa. Czcijcie tylko Boga. Istotą proroctwa jest bowiem dawanie wyraźnego świadectwa o Jezusie". Zasugerowano, że apostoł Jan w tym kontekście reprezentuje wiernych członków ciała Chrystusa, szczególnie w czasie, w którym obecnie żyjemy. Idąc dalej za tą myślą, bylibyśmy napominani, aby nie czcić tych, którzy mogą być pomocni w karmieniu nas Bożą Prawdą. Powinniśmy doceniać wierne wysiłki wszystkich, którzy są zaangażowani w służbę Panu, ale nie powinniśmy stawiać ich jako bożków kultu. Rzymian 1:25

Ta sama myśl wydaje się znajdować w słowach apostoła Pawła: "Nie pozwólcie, aby ktokolwiek, kto rozkoszuje się fałszywą pokorą i kultem aniołów, zdyskwalifikował was. Taka osoba również wdaje się w szczegóły na temat tego, co widziała; jest nadęta próżnymi pojęciami przez swój nieduchowy umysł". (Kolosan 2:18) Oddawanie nadmiernego hołdu tym, którzy służą, jest niewłaściwym duchem, którego

Czerwiec 2025 r.

powinniśmy być świadomi, i jest niezgodne z Bożą wolą dla chrześcijanina. Nie powinniśmy promować takiej postawy, nawet jeśli powinniśmy uznawać i doceniać wszystkich, którzy wiernie służą Bogu.

Presja społeczna

Jeśli chodzi o naciski, które mogą pochodzić ze świata w zgodzie z jego standardami, istnieje wiele wpływów, które byłyby przyjemne dla naszego ciała, ale które mogą przeszkadzać nam w przyzwoleniu na wolę Bożą. To właśnie z tego powodu czytamy: "Nastawcie się na rzeczy niebieskie, a nie na to, co jest na ziemi. Umarliście bowiem i wasze życie jest ukryte z Chrystusem w Bogu". (Kolosan 3:2,3). Wiele działań związanych z kulturą, rekreacją i hobby, które nie są grzeszne, są przyjemne dla ciała. Docenianie chrześcijańskiej wolności przypomina nam, że w przeciwieństwie do pewnych zakazów, które zostały dane narodowi izraelskiemu w ramach Przymierza Prawa, w Nowym Testamencie nie znajdujemy wielu zakazów odnoszących się do postępowania wierzących. Dlatego pragniemy wypełniać w naszych sercach ducha prawa miłości i prawa sprawiedliwości, tak jak są one wskazane w Bożej woli dla nas.

Chociaż chrześcijańska wolność nie pozwala nikomu z nas na ustalanie zasad dla siebie nawzajem, nie oznacza to również, że możemy robić, co nam się podoba, bez żadnych konsekwencji. Dlatego tak ważne jest, abyśmy szukali biblijnych wskazówek, które pomogą nam określić stopień, w jakim różne dążenia albo zaspokajają ciało, albo są w harmonii z duchem poświęcenia i życia konsekrowanego. Jeśli po indywidualnej analizie stwierdzimy, że dana działalność jest budująca, uszlachetniająca i oddaje chwałę Ojcu Niebieskiemu, powinniśmy uczestniczyć w niej w jak największym stopniu. Z drugiej strony, jeśli nie wydaje się mieć duchowej wartości, możemy pragnąć złożyć nawet tak dobrą rzecz na ołtarzu ofiary.

Nasze domy

Innym obszarem do rozważenia w poddawaniu się woli Bożej są nasze miejsca zamieszkania. Z pewnością każdy z ludu Bożego ma różne okoliczności, a zasoby finansowe, których staliśmy się szafarzami, mogą się znacznie różnić. Każda osoba powinna szukać Bożego przewodnictwa w tej dziedzinie, podobnie jak w każdym innym przedsięwzięciu. Wiemy jednak na pewno, że w świecie kładzie się wielki nacisk na posiadanie modnego domu, często aż do skrajności.

Takich przykładów można by podawać bez końca, ale my zadajemy pytanie: "Czy lud Boży również może być dotknięty nadzwyczajną troską o wygląd i wielkość swoich domów?". Możliwe jest racjonalizowanie, że musimy dokonać rozległych zmian w naszym obecnym miejscu zamieszkania, kosztem wielkiego czasu i wydatków, ponieważ chcemy pomieścić współchrześcijan w wygodny sposób. Nikt oczywiście nie jest w stanie ocenić, co inny brat lub siostra może robić w tym kierunku. Możemy jednak potrzebować modlitewnej społeczności z Ojcem, czy takie zaangażowanie lub działalność w jakikolwiek sposób umniejsza przymierze ofiary, które zawarliśmy.

W miejscu pracy

Jeśli chodzi o naszą pracę, niektórzy z nas mogą znaleźć się w bardzo trudnych i trudnych sytuacjach, które przynoszą znaczny dyskomfort naszemu ciału. Następnie może pojawić się niezwykle korzystna okazja do pracy, ale może ona wymagać pracy w innym harmonogramie lub w odległym miejscu, czego ostatecznym skutkiem będzie zakłócenie naszej duchowej społeczności. Być może będziemy musieli regularnie opuszczać niektóre spotkania z powodu nowych okoliczności pracy. Podejmując

takie czy inne decyzje, musimy polegać na szukaniu woli Pana i przyzwoleniu na nią. Czy nie jest możliwe, że nasz obecny trudny stan, któremu poddane jest ciało, jest dozwolony, ponieważ Pan wie, że potrzebujemy pewnych doświadczeń, które nauczą nas cierpliwości i polegania na Nim?

Z drugiej strony, posunięcie może być wolą Pana, tak jak wtedy, gdy wysłał Filipa na pustynię, aby świadczył o etiopskim eunuchu (Dzieje Apostolskie 8:26-38). (Dzieje Apostolskie 8:26-38) Doświadczenie każdego człowieka w tym względzie jest oczywiście unikalne dla jego sytuacji. Pismo Święte nie określa twardych i szybkich zasad w tym zakresie, z wyjątkiem tego, że każdy ma "dbać o swoje". (1 Tymoteusza 5:8) Poza tym, odpowiedzi, które mogą mieć zastosowanie do indywidualnej sytuacji każdego z nas, można znaleźć jedynie pozostając bardzo blisko Pana.

Cztery ważne kroki

Rozważ te cztery ważne kroki w przyzwalaniu na Bożą wolę w życiowych doświadczeniach.

1. Angażuj się w częste osobiste studiowanie Słowa Bożego. (2 Tymoteusza 2:15) Ponieważ jesteśmy zobowiązani do bycia naśladowcami Mistrza, ważne

jest, abyśmy znaleźli czas na regularne przeszukiwanie Pisma Świętego w celu poszukiwania woli i kierownictwa Ojca w naszym życiu oraz zapoznania się z Boskimi zasadami, które można zastosować w naszym postępowaniu. Jeśli Bóg naprawdę jest na pierwszym miejscu w naszym życiu, musimy tak ułożyć nasze harmonogramy, abyśmy mogli z Nim obcować i otrzymywać siłę, którą On pragnie nam dać.

2. Wspierajmy nasz lokalny zbór poprzez regularne uczestnictwo w społecznościach i studiach. Bardzo dobrze znamy napomnienie, by "nie opuszczać wspólnego zgromadzania się" i powinniśmy doceniać ten układ jako ważny sposób otrzymywania instrukcji od Ojca Niebieskiego. (List do Hebrajczyków 10:25) Takie towarzyszenie sobie nawzajem w tym otoczeniu ułatwi, między innymi, taki rodzaj interakcji, który pozwoli na wzajemny wkład w duchową siłę i budowanie wszystkich, jeśli jesteśmy właściwie ćwiczeni. Zostaliśmy poinformowani, że "każde współdziałanie zaopatruje", a spotykając się z osobami z naszej bezpośredniej społeczności i innymi członkami braterstwa, gdy mamy taką możliwość, będziemy strzeżeni przed duchem samowyywyższania się. Efez. 4:16

3. Żyj życiem pełnym poświęcenia. Im większy stopień naszego samozaparcia, tym mniej będziemy narażeni na pożądliwego ducha, przez którego Przeciwnik stara się nas usidlić, a zatem tym łatwiej będzie nam zgodzić się na wolę Bożą. "Pożądliwość ciała, pożądliwość oczu i pycha żywota" są przeszkodami, które mogą i muszą być przewyżczone przez wpływ Ducha Świętego i posłuszeństwo Ojcu Niebieskiemu poprzez dążenie do chodzenia tak, jak chodził nasz Mistrz. 1 Jana 2:16

4. Angażuj się w częstą, skoncentrowaną modlitwę. Jeśli podczas osobistej analizy naszego życia odkryjemy, że wbrew Słowu Bożemu wznieśliśmy w naszych sercach jakiegoś bożka, możemy pocieszyć się tekstami takimi jak 1 Jana 1:9. "Jeśli wyznajemy grzechy swoje, wierny jest i sprawiedliwy i odpuści nam grzechy, i oczyści nas od wszelkiej nieprawości". Widzimy więc, że naszym przywilejem jest udanie się do tronu łaski po oczyszczenie i pomoc w odniesieniu do tych rzeczy, które robimy, a które nie są miłe Panu, zwłaszcza w przypadkach, w których nie poddaliśmy się Jego woli. Ponadto, jeśli jesteśmy bardzo wrażliwi na sprawiedliwość i podobać się Bogu, nawet jeśli nie jesteśmy świadomi pewnych niedyskrecji, modlitwa naszych serc będzie następująca: "Zachowaj też służbę swego

Czerwiec 2025 r. 51

od rozmyślnych grzechów; niech nie panują nade mną; wtedy będę bez winy i będę niewinny od wielkiego występk. Niech słowa ust moich i rozmyślanie serca mego będą przyjemne przed obliczem twoim, Panie, mocy moja i Odkupicielu mój". Psalm 19:13,14

Kiedy myślimy o tym, że zostaliśmy powołani do bycia częścią Boskiej rodziny, powinno to sprawić, że będziemy czcić Boga do tego stopnia, że zrobimy wszystko, aby Go zadowolić, uhonorować i uświęcić Jego imię. Zaprawdę, "bojaźń Pańska jest początkiem mądrości; dobre wyrozumienie i serce skłonne do nauki mają wszyscy, którzy pełnią wolę Pańską". Psalm 111:10